

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบัน ทุกสังคมในโลกตระหนักถึงความสำคัญของศิลปะ วัฒนธรรม เทศกาล รวมถึงมรดกทางวัฒนธรรมพื้นบ้านมากขึ้น กระแสการตื่นตัวต่อวัฒนธรรม ประกอบกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของแต่ละพื้นที่ ส่งผลให้เกิดความตื่นตัวในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ตัวอย่างเช่น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้กลายเป็นศูนย์กลางของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในยุโรป อีกทั้งประเทศอื่นๆ ได้พยายามที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในประเทศของตนเอง (Nzama, Magi & Ngocoho, 2005) นอกจากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะสามารถนำรายได้เข้าสู่ประเทศ และนำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจทั้งระดับประเทศและระดับภูมิภาคแล้ว การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการสืบทอดวัฒนธรรมให้คงอยู่ต่อไป

ขณะเดียวกัน โลกก็มีวิวัฒนาการด้านต่าง ๆ เกิดขึ้น ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทุกๆ ด้าน จนทำให้ผู้นำระดับต่าง ๆ ต้องพัฒนาตนเองให้เป็นผู้นำทางความคิด ผู้นำการเปลี่ยนแปลง ต้องรู้และปรับเปลี่ยนแนวคิดให้ทันสมัยอยู่เสมอ เพื่อให้ทันกับเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีบทบาทต่อสังคม ส่งผลให้องค์ความรู้กลายเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ ให้พร้อมก้าวทันโลก และก้าวทันเศรษฐกิจฐานความรู้ (Knowledge Based Economy) องค์กรต่าง ๆ ที่เข้มแข็งจะขับเคลื่อนด้วย “ความรู้” ความรู้จึงมีอำนาจ และมีพลังอยู่ในตัวเอง สำหรับสังคมไทยนั้น สถานการณ์ด้านองค์ความรู้ที่มีอยู่ พบว่า ความรู้มีอยู่มากมายในตำรา และในห้องสมุดต่างๆ แต่กลับนำมาใช้ประโยชน์ได้น้อย เพราะตำราเหล่านั้นอาจจะไม่เอื้อต่อการนำไปปฏิบัติให้เกิดผลเชิงรูปธรรม หรืออีกด้านหนึ่งคือ ความรู้ที่มีอยู่ในตัวบุคคลที่เป็นคนเก่ง คนมีประสบการณ์ มีความเชี่ยวชาญ กลับไม่มีโอกาสในการถ่ายทอดองค์ความรู้ให้กับบุคคลอื่น ๆ ดังนั้น “การจัดการความรู้” ในยุคสังคมเศรษฐกิจฐานความรู้ จึงมีความสำคัญมากในการถ่ายทอดองค์ความรู้จากรุ่นสู่รุ่นอื่นต่อไป เพราะการแข่งขันกันด้วยอำนาจของความรู้ ไม่ใช่การแข่งขันกันด้วยการสะสมปัจจัย (Factors Accumulation) เช่น ทรัพยากรธรรมชาติ ทุน หรือแรงงาน เหมือนเมื่อยุคที่ผ่านมา เพราะปัจจัยเหล่านั้นอยู่ในสภาพที่ “ใช้แล้วหมด” ดังนั้นการพัฒนาเพื่อความยั่งยืนของทุกสังคม จึงต้องมีความสามารถในการนำความรู้มาสร้างนวัตกรรม ใช้เป็นพลังขับเคลื่อนการพัฒนาสังคม

จากความสำคัญของการจัดการความรู้ เมื่อนำมาเชื่อมโยงเข้ากับวิถีชีวิตปกติที่มีความแตกต่างของบุคคลหลาย ๆ กลุ่ม ภายใต้ความสนใจใคร่รู้ของคนที่มาเยี่ยมชม มากกลุ่ม มากครั้งที่เรียกกันว่า “การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม” เนื่องจากคนที่มาเยี่ยมชม ต้องการรู้เห็นถึงวิถีการดำเนินชีวิตที่แตกต่าง เมื่อได้รู้ ได้เห็น ได้สัมผัส เกิดเป็นความประทับใจ นำไปเล่าขานสืบทอดต่อกันอื่น ๆ จนทำให้คนที่ได้รับการถ่ายทอดเหล่านั้น ต้องเดินทางมาเยี่ยมชม เพื่อจะได้รู้ ได้เห็น และได้สัมผัสค่าเล่าขานนั้นๆ ด้วยตนเอง วนเวียนอยู่เช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ซึ่งเรียกว่า การท่องเที่ยว โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของไทย ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว จึงกลายเป็นการเจริญเติบโต ในทางเศรษฐกิจตามมา ดังที่ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) (2558) ได้อธิบายไว้ในแผน วิสาหกิจการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2560 – 2564 ว่าการท่องเที่ยวของประเทศไทย มีการ เติบโตอย่างต่อเนื่อง และเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมหลักที่ช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ แต่เมื่อ พิจารณาถึงปัจจัยต่างๆ พบว่าเป็นการเติบโตเชิงเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียว โดยมีค่านึงถึงความ ยั่งยืนของอุตสาหกรรมและทรัพยากรของประเทศ โดยมีปัจจัยหลัก 3 ประการ ที่มีผลกระทบต่อ ความยั่งยืนของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ได้แก่ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และ ด้านสิ่งแวดล้อม หากประเทศไทยต้องการที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จะต้องเป็นการพัฒนา ที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว และผู้เป็นเจ้าของท้องถิ่นในปัจจุบัน โดยมีการ ปกป้องและสงวนรักษาโอกาสต่างๆ ของอนุชนรุ่นหลังไว้ด้วย ดังนั้น กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2558 – 2560 โดยมุ่งเน้นกิจกรรมที่มีความจำเป็น เร่งด่วน ในการวางรากฐานการพัฒนาเขตพัฒนาการท่องเที่ยวลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา โดยมุ่งเน้นการ พัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม ที่ยังคงอัตลักษณ์วิถีชีวิตชุมชนและ ภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมทั้งการพัฒนาส่งเสริมเส้นทางทางการท่องเที่ยวทางน้ำในลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ตลอดจนพัฒนาคุณภาพสถานประกอบการ โรงแรม โฮมสเตย์ ร้านอาหาร และยกระดับบุคลากรใน อุตสาหกรรมภาคบริการให้ได้มาตรฐาน

นอกจากนี้ ททท. ยังได้ทำการสำรวจและวิจัยพบว่า ในปี พ.ศ. 2557 นักท่องเที่ยวต่างชาติ มีลักษณะการเดินทางที่กระจุกตัวตามเมืองหลัก ได้แก่ กรุงเทพฯ ร้อยละ 46 ภูเก็ต ร้อยละ 21 ชลบุรี ร้อยละ 20 เชียงใหม่ ร้อยละ 10 และกระบี่ ร้อยละ 9 โดยเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ยคนละ 1.42 จังหวัด เมื่อพิจารณารายได้จากการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2556 พบว่า รายได้มีการกระจุกตัวใน 5 จังหวัดหลัก ได้แก่ กรุงเทพฯ ภูเก็ต ชลบุรี เชียงใหม่ และ กระบี่ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 60 ของรายได้จากการ ท่องเที่ยวจากตลาดต่างประเทศทั้งหมด โดยมีกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวนิยมท่องเที่ยว ใน 4 อันดับแรก ของนักท่องเที่ยวจากทุกภาค คือ กิจกรรมท่องเที่ยวทั่วไป กิจกรรมเชิงศาสนา กิจกรรมเชิงวัฒนธรรม และการพักผ่อนในที่พักรีสอร์ทหรือบ้านญาติ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย: 2558)

สำหรับในพื้นที่ทางฝั่งธนบุรี ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับแม่น้ำเจ้าพระยา และมีคูคลอง แยกย่อย จำนวนมาก ซึ่งเกิดจากการขุดเพื่อสร้างขึ้นเป็นเส้นทางคมนาคมมาตั้งแต่ในอดีต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเขตคลองบางกอกใหญ่มีชื่อที่เรียกกันว่า “คลองบางข้าหลวง” ต่อมาเรียกชื่อว่า “คลองบางหลวง” และในพื้นที่บริเวณนี้มีชุมชนหนึ่งมีชื่อว่า “ชุมชนกำแพงทองพัฒนา” ซึ่งตั้งอยู่บริเวณปากคลองภาษี เจริญ ได้เกิดการรวมตัวกันสร้างสรรค์และพัฒนาชุมชนของตนเอง เพื่อให้เป็นแหล่งรวมโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปะและวัฒนธรรมแขนงต่าง ๆ ตลอดจนวิถีชีวิตที่สืบเนื่องมาจากมรดกทางวัฒนธรรม ในยุคสมัยที่ผ่านมา เกิดการผสมกลมกลืนกับวิถีชีวิตยุคใหม่ได้อย่างลงตัว จึงทำให้ชุมชนกำแพงทอง พัฒนาแห่งนี้ สมควรได้รับการพัฒนาเพื่อยกระดับของชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอีก แห่งหนึ่งของกรุงเทพมหานคร ที่ยังคงยืนหยัดในการดำรงรักษาอนุรักษ์วัฒนธรรมวิถีชีวิตแบบไทยให้ คงอยู่กับประเทศไทย และพร้อมที่จะถ่ายทอดให้กับลูกหลานไทยและบุคคลที่สนใจ อันควรค่ายิ่ง แก่การศึกษาถึงแนวทางในการบริหารจัดการของชุมชนกำแพงทองพัฒนา เกี่ยวกับประวัติความเป็น

มาในอดีต สถานการณ์ในปัจจุบัน และการบริหารจัดการสู่ความสำเร็จตามกระบวนการบริหาร POLC (Bartol & Martin, 1998) ประกอบด้วย ด้านการวางแผน (Planning) ด้านการจัดองค์การ (Organizing) ด้านการนำ (Leading) และด้านการควบคุม (Controlling)

คณะผู้วิจัยในฐานะที่เป็นนักวิชาการด้านการศึกษา จึงต้องการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความเป็นมาของการบริหารจัดการจนเกิดเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนกำแพงทองพัฒนา เพื่อนำไปสู่การสืบสานและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมแขนงต่างๆ ให้เป็นประโยชน์ต่อการเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ที่จะนำไปเป็นแบบปฏิบัติที่เป็นเลิศในการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมในชุมชนของตนให้เป็นมรดกสืบทอดทางวัฒนธรรมต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและสภาพปัจจุบันของการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนกำแพงทองพัฒนา
2. เพื่อศึกษาการบริหารจัดการในการสืบสานและอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนกำแพงทองพัฒนา
3. เพื่อสร้างสื่อวีดิทัศน์เผยแพร่องค์ความรู้ในการสืบสานและอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนกำแพงทองพัฒนา

3. ขอบเขตการวิจัย

3.1 แหล่งข้อมูล

ชุมชนกำแพงทองพัฒนา เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร โดยในการศึกษานี้ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย

1. บุคคลภายในชุมชน ได้แก่ กลุ่มผู้นำชุมชน คณะกรรมการชุมชน และประชาชนที่เป็นที่ยอมรับของชุมชนในด้านภูมิปัญญา หรือประวัติศาสตร์ หรือศาสนา ที่อาศัยอยู่ในชุมชนกำแพงทองพัฒนามาไม่น้อยกว่า 10 ปี โดยใช้การสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 15 - 20 คน หรือจำนวนตามที่ผู้นำชุมชนเสนอ

2. นักวิชาการ ผู้แทนชุมชน นักเรียนนักศึกษา ประเมินประสิทธิผลขององค์ความรู้ในรูปแบบของสื่อวีดิทัศน์ จำนวน 15 คน

3.2 ด้านเนื้อหา

3.2.1 เนื้อหาด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2558) มาประยุกต์ใช้ สรุปได้ดังนี้

1. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ต้องมีการศึกษารวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความสำคัญ คุณค่า ประวัติศาสตร์ ความเป็นมาของทรัพยากรวัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยวนั้น เพื่อเป็นข้อมูลให้แก่นักท่องเที่ยวในการเพิ่มคุณค่าของประสบการณ์ในการเข้าชม ในขณะที่เดียวกันก็จะก่อให้เกิด ความภาคภูมิใจในมรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนหรือท้องถิ่น

2. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ต้องมีการปลูกฝังสร้างจิตสำนึกของคนในชุมชน หรือท้องถิ่นให้เกิดความรัก ห่วงแหน รักษา และดึงชุมชนหรือท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากรของตน และได้รับประโยชน์ตอบแทนจากการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การจ้างงาน การบริการนำท่องเที่ยว การให้บริการขนส่ง การให้บริการที่พัก การขายสินค้าที่ระลึก เป็นต้น

3. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ต้องมีการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดความเข้าใจใน วัฒนธรรมและได้รับความเพลิดเพลิน พร้อมทั้งสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

4. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ต้องมีการเคารพวัฒนธรรมของเพื่อนบ้าน หรือของชุมชนอื่น รวมทั้งเคารพในวัฒนธรรม ศักดิ์ศรี และผู้คนของตนเองด้วย

3.2.2 กระบวนการบริหารจัดการ ตามแนวคิดของ Bartol & Martin (1998) ประกอบด้วย ด้านการวางแผน (Planning) ด้านการจัดองค์การ (Organizing) ด้านการนำ (Leading) และด้านการควบคุม (Controlling)

3.2.3 การสร้างสื่อเผยแพร่องค์ความรู้ในรูปแบบของสื่อวีดิทัศน์ของชุมชนกำแพงทองพัฒนา

3.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ. 2561 – เดือนกันยายน 2562

4. กรอบแนวคิดในการศึกษา

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา หลักการ แนวคิดทฤษฎีต่างๆที่เกี่ยวข้อง เพื่อสังเคราะห์เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่องการจัดการความรู้ด้านการบริหารจัดการเพื่อสืบสานและอนุรักษ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมฝั่งธนบุรี : กรณีศึกษาชุมชนกำแพงทองพัฒนา โดยมีหลักการแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องได้แก่

4.1 ชุมชนกำแพงทองพัฒนา

4.2 ขั้นตอนกระบวนการจัดการความรู้ (Knowledge Management process)

4.3 กระบวนการบริหาร POLC

โดยผู้วิจัยได้นำเสนอกรอบแนวคิดการวิจัยในเชิงบรรยายและแผนภาพโดยมีรายละเอียดดังนี้

4.1 ชุมชนกำแพงทองพัฒนา

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาถึงประวัติ ความเป็นมา กระบวนการบริหารจัดการ ข้อเสนอแนะและการผลิตสื่อวีดิทัศน์เผยแพร่เพื่อการสืบสานและอนุรักษ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมฝั่งธนบุรี กรณีศึกษาชุมชนกำแพงทองพัฒนา ซึ่งมีที่ตั้งอยู่ในฝั่งธนบุรี เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร

4.2 ขั้นตอนกระบวนการจัดการความรู้ (Knowledge Management process)

Asian Productivity Organization (2010, p 3-5 อ้างถึงใน ประพนธ์ ภาสุกยัตติ, 2547) ได้เสนอวิธีการจัดการความรู้ไว้ห้องค์กรได้พิจารณาเลือกใช้ให้เหมาะสม โดยแบ่งวิธีการกระบวนการของการจัดการความรู้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การค้นหาว่า องค์กรมีความรู้อะไรบ้าง อยู่ในรูปแบบใด อยู่ที่ใครหรือ แหล่งใด และความรู้ที่จำเป็นต่อองค์กรมีอะไรบ้าง (Identifying the Knowledge)

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างความรู้ (Creating Knowledge) เป็นการดึงความรู้ที่องค์กร จำเป็นต้องมีออกจากตัวบุคคลที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญหลาย ๆ ด้าน ออกมารวมกันเพื่อจัดเป็น ระบบที่ง่ายต่อการใช้งาน

ขั้นตอนที่ 3 การจัดเก็บความรู้ (Storing Knowledge) เป็นการจัดเก็บความรู้ที่ดึงมา จากแหล่งความรู้ต่างๆ

ขั้นตอนที่ 4 การแลกเปลี่ยนและแบ่งปันความรู้ (Sharing Knowledge)

ขั้นตอนที่ 5 การนำความรู้ไปใช้ (Implementing knowledge)

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำหลักการแนวคิดของกระบวนการจัดการองค์ความรู้มาใช้ในการ ค้นหาความรู้ ทำการรวบรวมสังเคราะห์เป็นองค์ความรู้ ด้านประวัติความเป็นมาในอดีตจนถึง ปัจจุบัน แนวทางการบริหารจัดการ นำความรู้ที่ได้จัดระบบให้เป็นหมวดหมู่ และนำมาผลิตเป็นสื่อ วิทัศน์เพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และสามารถนำความรู้ที่รวบรวมจัดเก็บมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4.3 กระบวนการบริหาร POLC

กระบวนการบริหาร POLC ตามแนวคิดของ Bartol & Martin (1998) ประกอบด้วย ด้านการวางแผน (Planning) ด้านการจัดองค์การ (Organizing) ด้านการนำ (Leading) และด้านการควบคุม (Controlling) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

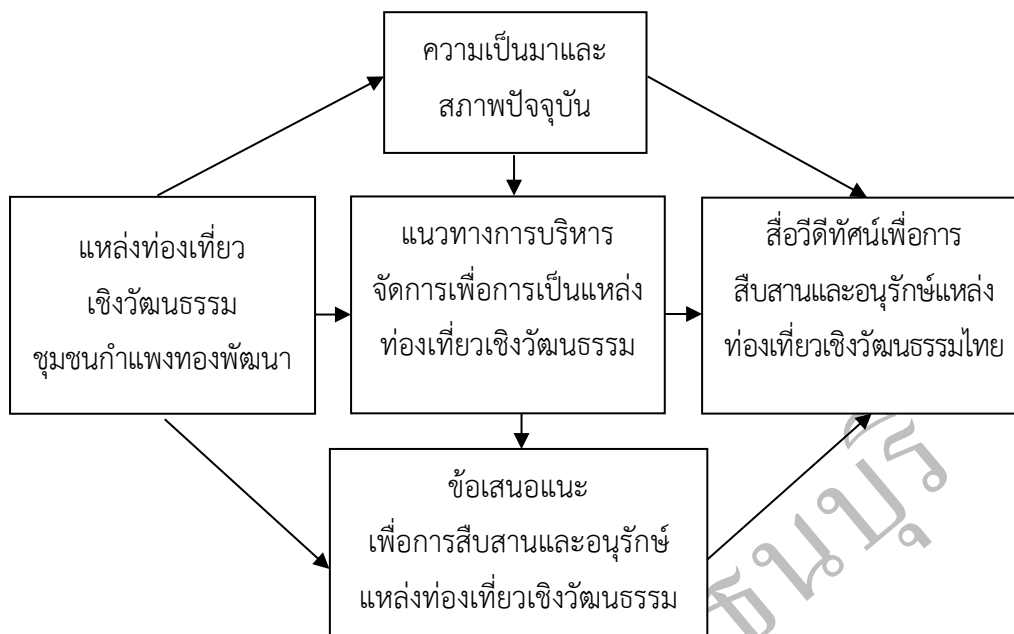
4.3.1 การวางแผน (Planning) การวางแผนเป็นเรื่องของการกำหนดความต้องการ วิธีการดำเนินการและความหมาย ผลการดำเนินการในอนาคต โดยใช้หลักวิชาการ เหตุผล มีข้อมูล ตัวเลขประกอบ มีการเสนอปัญหาเพื่อขจัดอุปสรรคที่จะมาถึงเป้าหมายข้างหน้าได้

4.3.2 การจัดองค์การ (Organizing) องค์กรเป็นที่รวมของคนและงานต่าง ๆ เพื่อให้ บุคลากรขององค์กรปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่เต็มความสามารถ จึงจำเป็นต้องแบ่งหน้าที่การทำงาน และมอบหมายให้รับผิดชอบตามความสามารถและความถนัด

4.3.3 การนำ (Leading) เป็นการใช้อิทธิพลเพื่อจูงใจพนักงานให้ปฏิบัติงานและ นำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ระบุไว้ หรือเป็นกระบวนการจัดการให้สมาชิกในองค์กรทำงาน ร่วมกันได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ อาทิ ภาวะความเป็นผู้นำของผู้บริหาร การจูงใจการติดต่อสื่อสารใน องค์กร และการทำงานเป็นทีม เป็นต้น

4.3.4 การควบคุม (Controlling) การใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ขององค์กรถือว่าเป็น กระบวนการตรวจสอบหรือติดตามผลและประเมินการปฏิบัติงานในกิจกรรมต่าง ๆ ของพนักงานเพื่อ รักษาให้องค์กรดำเนินไปในทิศทางสู่เป้าหมายอย่างถูกต้องตามวัตถุประสงค์หลักขององค์กรในเวลาที่ กำหนด

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการบริหาร POLC มาใช้ในการ สะท้อนถึงแนวทางการบริหารจัดการชุมชนกำแพงทองพัฒนา และนำมาสู่การให้ข้อเสนอแนะเพื่อ ประโยชน์ในการสืบสานและอนุรักษ์ต่อไป โดยสามารถนำเสนอกรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการความรู้ หมายถึง การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การถ่ายทอดประสบการณ์ และสรุปเป็นองค์ความรู้จากตัวบุคคลและนำข้อมูลมาจัดให้อยู่ในรูปแบบของสารสนเทศสื่อวีดิทัศน์ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

2. การบริหารจัดการ หมายถึง การปฏิบัติการของแหล่งข้อมูลในการสืบสานและอนุรักษ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ให้บรรลุตามเป้าหมาย ในด้านการวางแผน (Planning) ด้านการจัดองค์การ (Organizing) ด้านการนำ (Leading) และด้านการควบคุม (Controlling) โดยเครื่องมือเชิงคุณภาพ ได้แก่ ผู้วิจัย แบบบันทึกข้อมูล แบบวิเคราะห์เอกสาร กล้องถ่ายรูป และกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนกำแพงทองพัฒนาสำเร็จลงได้ อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลด้วยคนและทรัพยากรของชุมชน

3. สืบสานวัฒนธรรมฝั่งธนบุรี หมายถึง การสืบสานและการอนุรักษ์วิถีการดำเนินชีวิตของชุมชนที่ถ่ายทอดกันมาให้ดำรงอยู่กับชุมชนและวิถีชีวิตของคนไทยฝั่งธนบุรี กรุงเทพมหานคร

4. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึง ทางเลือกในการจัดการท่องเที่ยวที่ชุมชนกำหนดทิศทางของการท่องเที่ยวบนฐานคิดที่ว่า ชาวบ้านทุกคนเป็นเจ้าของทรัพยากร และเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากการท่องเที่ยว โดยการนำเอาทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่นด้านต่างๆ อาทิ ธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิต และวิถีการผลิตของชุมชน มาใช้เป็นต้นทุนหรือปัจจัย ในการจัดการท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม รวมทั้งมีการพัฒนาศักยภาพของคนในชุมชนให้มีความรู้ความสามารถและบทบาทที่สำคัญในการดำเนินงาน ตั้งแต่การตัดสินใจ การวางแผนการดำเนินงาน

การสรุปทเรียนและมุ่งเน้นให้เกิดความยั่งยืนสู่คนรุ่นลูกหลานและเกิดประโยชน์ต่อท้องถิ่นโดยคำนึงถึงความสามารถในการรองรับของธรรมชาติเป็นสำคัญ

5. ผู้นำชุมชน หมายถึง บุคคลในชุมชนกำแพงทองพัฒนาที่ได้รับการแต่งตั้งตามกฎหมายหรือบุคคลที่มีบทบาทและได้รับการยอมรับจากชุมชน เช่น ผู้รู้ ปราชญ์ชาวบ้าน ผู้นำทางศาสนา ผู้นำทางด้านสังคมและวัฒนธรรม ผู้นำทางด้านศิลปะแขนงต่างๆ ผู้นำเครือข่ายเยาวชน ผู้มีบทบาททางการเมืองในชุมชน เป็นต้น และผู้นำทางการท่องเที่ยวที่เป็นสมาชิกในชุมชนมีบทบาทด้านการท่องเที่ยวที่ได้รับการคัดเลือกจากชุมชนให้

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงประวัติความเป็นมา สภาพปัจจุบัน และการปฏิบัติที่เป็นเลิศเกี่ยวกับแนวการบริหารจัดการเพื่อสืบสานและอนุรักษ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมผิงอนบุรี

2. ได้เผยแพร่องค์ความรู้เพื่อการอนุรักษ์และสืบสานการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนกำแพงทองพัฒนาสู่การสืบสานและอนุรักษ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของประเทศไทยในพื้นที่อื่น ๆ ต่อไป